

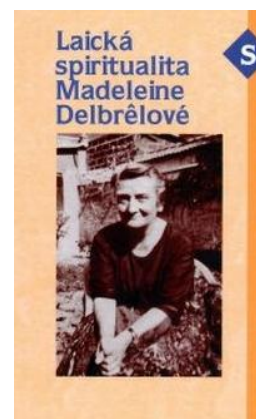
Madeleine DELBRÊLOVÁ

(24. 10. 1904 – 13. 10. 1964)

V mladosti sa jej zdalo, že svet je jedna veľká absurdita a život je nezmyselný. Mala nadanie pre poéziu i hudbu, začala študovať filozofiu a spoločenské vedy. Keď mala dvadsať rokov jej rozumové náboženské hľadanie vystriedala prudká konverzia. V modlitbe a premýšľaní našla Boha, ako živú skutočnosť, ktorú môžeme milovať ako niektorého človeka. Získala vzdelanie (1931) v odbore sociálnej práce. Tridsať rokov strávila v sociálnej službe robotníckeho mesta Ivry neďaleko Paríža. Organizovala charitatívnu a opatrovateľskú činnosť rôzneho druhu naplnenú evanjeliom pre všedný deň. Vynikala organizačným talentom, citlivosťou voči

trpiacim, obetavosťou a konkrétnou pomocou v každej životnej situácii, aby naplnila presvedčenie: *mojim povoláním je láska*. Založila (1944) aj spolok spolupráce medzi kresťanmi a komunistami, podporovala činnosť robotníckych kňazov. Ako žena veľkej viery a mohutnej nádeje ukazovala vzor a úlohu kresťanov budúcnosti na premene každodenného ľudského života.

Z myšlienok

- *Evanjelium nevzniklo preto, aby sme ho len čítali, ale aby sme ho vnútorne prijali.*
- *Svet, do ktorého nás Boh postavil, je pre nás miestom svätosti... naša činnosť sa môže zmeniť na modlitbu... Práca je pre nás miestom svedectva o evanjeliu, ponúka nám pôdu pre stretnutie s bližným... tam ho môžeme milovať zo všetkých síl službou, modlitbou a krížom... Byť Kristom tam, kde sme.*
- *Ak hovoríme o Bohu, rozvádzame určitú ideu, namiesto toho, aby sme dosvedčovali lásku, ktorú sme dostali a máme odovzdávať ďalej... Náš Pán hovorí o živote, ktorý nám dáva silu, aby sme z neho žili ako z nového začiatku... viera ako duch a život.*
- *Ak miluješ púšť, nezabudni, že Bohu sú milší ľudia... Ježiš je prítomný so mnou medzi ľuďmi dneška.*
- *Ak pokora, chudoba, čistota, poslušnosť z nás neurobí láskavých ľudí, ak ľudia v našom dome, v našej ulici, v našom meste stále ešte hladujú a mrznú, stále sú ešte smutní a sklúčení, stále ešte živorí v osamelosti, tak sme možno hrdinovia, ale nepatríme k tým, ktorí milujú Boha.*
- *Po celé stáročia bývalo milosrdenstvo znamením, podľa ktorého ľudia spoznávali Krista. Prejavujte ho rovnakým spôsobom: aby ho spoznala aj naša doba.*
- *Je úplne jedno, čo musíme urobiť, či držíme metlu alebo pero, či hovoríme alebo sme potichu, niečo zažívame alebo prednášame, či ošetrujeme chorých alebo ťukáme na písacom stroji. To všetko je iba povrch nádhernej skutočnosti, stretnutia duše s Bohom v každej novej minúte.*

(dmj)

